

NYILAS ATILLA

Madách tér

A te süllyedésed és az én emelkedésem
— mintha egyazon hintának mérlege —
megjósolhatóan végbement,
végbemegy.

Tudható mint sejtelem,
biztosabb,
mint egy ekvivalencia.

Már csak azért is, mert én beszélek,
akkor is, ha ez itt önmegszólító,
ha szereplíra,
női hang.

Mikor egy szinten voltunk,
az se ugyanaz volt,
más volt vektorunk.

A te süllyedésed, az én emelkedésem,
és viceversa, de ne legyen,
most,
most se legyen igazam.

Váci jelenés

Anyám ugyanabba a kórházba feküdt
be egy rossz EKG-lelet nyomán; most
már a szíve is? Aznap jártam utoljára

itt, mikor... A fehér lift, lehívta vala-
ki, hiába reménykedem, vissz az alag-
sori boncszintre, önműködően nyílik,

mérhetetlen ideig belátok a világ leg-
reményvesztettebb szegletébe, de már
vonszol is föl; most anyára gondolok,

a kórteremre — vajon ott lesz-e apu?
s már el is képzeltem, ahogyan fogad
a fehér ágy mellett, s mit kérdez majd

először, mikor hirtelen újra tudatosul:
hiszen egy nap híján éppen négy éve,
talán éppen ezen a liften vitték le oda.